

handling endte i Torsdags, hvilket er vitterligt; fra alle Sider ønskede man den afsluttet i Torsdags. Det ærede Medlem er derfor virkelig Skyld i, at Forhandlingen maatte fortsættes om Lørdagen. Nu siger det ærede Medlem, at ogsaa jeg har ved mine Bemærkninger forhalet denne Sag. Nej, det ærede Medlem har ved sin 16 Spalter lange Tale opsat Afgørelsen i to Dage, hvorimod mine tre Spalter ikke kunde gøre noget som helst til at forhale Sagen.

Jeg har dernæst sagt, at i Særdeleshed naar det ærede Medlem ingen Ændringsforslag havde stillet, var der ingen Grund for ham til saaledes at forhale Sagen. Hans Tale er fyldt med en Mængde Ting, som slet ikke vedrøre den foreliggende Sag, saaledes at endogsaa Formanden maatte skride ind overfor det ærede Medlem og bede ham holde sig til Sagen. Det ærede Medlem behandlede endogsaa — med en ikke ukendt Overfladiskhed — f. Eks. Arbejdsløshedskasser, noget, som jo aldeles ikke vedrører den foreliggende Sag, men det gav ganske vist det ærede Medlem Anledning til at hugge ind paa Højre.

Og saa brugte det ærede Medlem Tiden til at tilegne sig noget, som ikke med Rette tilkom ham. Naar nemlig et æret Medlem af dette Ting — som ikke var det ærede Medlem — ved 1ste Behandling sagde, at jeg ønskede, at der skal komme ind i Loven, at Børnehjem og Opdragelsesanstalter aldrig bør forenes med Fattiggaarde eller Tvangsarbejdsanstalter osv. — naar, som sagt, et andet Medlem end det ærede Medlem har sagt dette ved 1ste Behandling, saa savner det ærede Medlem en hvilken som helst Berettigelse til ved 2den Behandling at rejse sig op og sige: Jeg har i Forening med mine Meningsfæller i Udvalget rejst denne Sag. Det er en underlig Maade, hvorpaa det ærede Medlem rejser Sager, nemlig ved at tage op, hvad andre have foreslaaet ... (*Sabroe*: Det har jeg slet ikke sagt) ... Det ærede Medlem tilføjer saa, at han hilser dette med Glæde. Det er særdeles godt, men det ærede Medlem har intet rejst ved denne Sag. I og for sig er Sagen jo ganske ligegyldig, men jeg nævner det som et typisk Eksempel paa, hvorledes det ærede Medlem tilegner sig, hvad der ikke tilkommer ham, og hvorledes han bruger Tiden til at forhale en Sag, hvis Afgørelse vi alle ønske meget hurtigt fremmet.

Jeg har dernæst endelig bebrejdet det ærede Medlem, at han har givet Lands-

tinget en lille Advis om, at man her nede ingenlunde ventede, at Sagen kunde gaa i Orden i Aar. Det ærede Medlem har udtrykkelig sagt: Sagen gaar maaske neppe i Orden i Aar, vi komme maaske til at vente to Aar til. Dette finder jeg er meget letsindigt. Thi denne Sag, som vi nu have haft til Behandling, og hvorom der nu i 4½ Maaned har foreligget Forslag paa Tingets Bord, give vi nu Landstinget en Maaned til at behandle. Og da skulde Sagen helst gaa op til Landstinget med et Ønske fra dette Ting om, at Landstinget, trods det meget, som i denne Maaned kommer til at hvile paa dets Skuldrer, vil gøre alt muligt, for at Sagen kan komme igennem — men ikke ikke med saadanne Advis'er, som det ærede Medlem fremførte. Men saa undskylder det ærede Medlem sig ganske vist med, at Tuberkuloselovens Behandling i Landstinget gjorde det naturligt for ham at gøre en saadan Bemærkning. Paa ingen Maade! Thi i Landstinget har man kun udtalt sig med Reservation overfor Lovens Virkninger, saa længe Lægerne vare uenige. Men i og for sig, f. Eks. imod Bekostningerne, har man der ikke gjort Spor af Indvendinger. Tværtimod, man vil for den Sags Skyld gerne gaa videre, naar man blot er sikker paa, at Pengene blive anvendte paa rette Maade. Jeg haaber derfor, at det ærede Medlem — som ganske vist følte sig meget haardt ramt af mine Bemærkninger, men det maa man nu en Gang finde sig i, naar man fejler — en anden Gang vil have sine Papirer bedre i Orden.

Trier: Den højtærede Justitsminister antydede, at de 15, der havde stillet Ændringsforslaget til § 2, kunde siges at holde Haanden over de dovne Drengene. Jeg tror, dette er ganske urigtigt; man holder ikke Haanden over et Onde, fordi man, inden man skrider til at afhjælpe det, undersøger dets Aarsager og saa handler ud fra Erkendelsen af, hvad Ondets rette Aarsag nødvendiggør. Det har været Grundtanken i den Bevisførelse, jeg paa dette Punkt har anvendt lige over for Lovforslaget og det Ændringsforslag, som er fremkommet fra Udvalget. Dovenskab og Dovenskab er ikke altid det samme, og en Paastand derom vilde kun, forekommer det mig, svare til Tankegangen i „De uadskillelige“, hvor det siges, at Materialist er Materialist, uagtet der i det ene Tilfælde er Tale om Materialist i aandelig Betydning, i det andet om en jævn Materialhandler. Nej, Dovenskab er ikke